

In memoriam

Jozo Ivičević (1930.-2008.)

U lipnju ove godine umro je Jozo Ivičević, bivši djelatnik Hrvatskoga državnoga arhiva.

Rođen je u Visu 1930. godine. U Zagrebu upisuje klasičnu gimnaziju, djeluje oko *Narodnoga glasa*, prvoga oporbenoga glasila u komunističkoj Hrvatskoj, kad je 1945. prvi put uhićen te mu je privremeno zabranjeno daljnje školovanje. Godine 1948. završio je gimnaziju, a 1953. i 1956. godine diplomirao je studij prava i studij ekonomije. Studirao je i povijest te apsolvirao filozofiju. Godine 1971. godine magistrirao je s temom nacionalne državnopravne povijesti na Pravnome fakultetu.

Od 1960. godine radio je kao asistent katedre Historije države i prava naroda Jugoslavije na Pravnome fakultetu.

U Matici hrvatskoj je od 1968. godine bio članom upravnoga i izvršnoga odbora, a od 1970. glavnim tajnikom i članom predsjedništva.

Godine 1971. obnašao je i funkciju odgovornoga urednika *Hrvatskoga tjednika*.

Iste je godine, nakon sloma Hrvatskoga proljeća, uhićen te je na montiranome političkome procesu, u »glavnoj kontrarevolucionarnoj grupi«, osuđen na pet godina strogoga zatvora i zabranu javnoga djelovanja po isteku kazne.

Godinu dana nakon izlaska iz zatvora dopušteno mu je da se zaposli u Arhivu Hrvatske, uz uvjet da na poslu bude nadziran.

Radio je kao arhivist, od 1982. kao arhivist specijalist te od 1988. godine kao viši arhivist. Djelovao je kao arhivist/dokumentalist u Dokumentaciono-informativnome centru, poslije u Odjelu za noviju arhivsku građu.

Jozo je u radu bio studiozan, analitičan i pedantan. No, okolnosti tadašnjega političkoga sustava uvjetovale su da mu je jedno vrijeme bio otežan ulazak u spremišta Arhiva, prekinut rad na gradivu »problematične političke provenijencije« te je dio svojega rada u Arhivu proveo na »najbezbolnijemu« mjestu – u čitaonici Arhiva.

Jozo je volio raditi u Arhivu. Život je shvaćao relativistički, s pravom svakoga na vlastito uvjerenje. Kao što je nakon uhićenja, ne hoteći dovoditi kolege s Pravnoga fakulteta u neugodnu poziciju da odlučuju o njegovu isključenju, samoinicijativno podnio ostavku, razumio je i ozbiljnost i delikatnost položaja u kojemu se Arhiv našao njegovim dolaskom te svojim kolegama i upravi Arhiva nije htio otežavati situaciju.

Zbog svega toga, i zbog njegove principijelnosti i skromnosti, od svih je kolega i uprave Arhiva bio prihvaćen i cijenjen. Za trinaestogodišnjega rada u Arhivu, ni s kim se nije ozbiljnije sukobio.

S dijelom kolega ostao je povezan i nakon prestanka radnoga odnosa, a kao umirovljenik nastavio je rabiti gradivo HDA kao vrelo svojih publicističkih radova.

Nakon obnavljanja rada Matice hrvatske vraća se 1990. godine na mjesto glavnoga tajnika i u upravna Matičina tijela, do umirovljenja 1992. godine.

Uspostavom slobodne i neovisne Hrvatske oživotvorila se vizija Joze Ivičevića za koju je osobno mnogo dao. Nije se volio isticati i u praktičnu politiku nije se uključio. Ostao je skrupulozni motritelj zbivanja u njegovoj dosanjanoj domovini. Povučeno se bavio publicističkim radom, prosuđujući o događajima i pohvalno i pokudno, no uvijek istinoljubivo i uvijek patriotski.

Objavljivao je dosta, u časopisima, novinama, zbornicima. Jedan od njih je i *Arhivski vjesnik*.

Pisao je promišljeno, dokumentirano, s puno odgovornosti za trag o povijesti što će na taj način trajno ostati.

U nakladi Matice Hrvatske uskoro će, na žalost posthumno, biti tiskana njegova knjiga »Iz novije hrvatske povijesti«.

Umro je kako je i živio – nezamjetno, tiho.

Borut Gulič